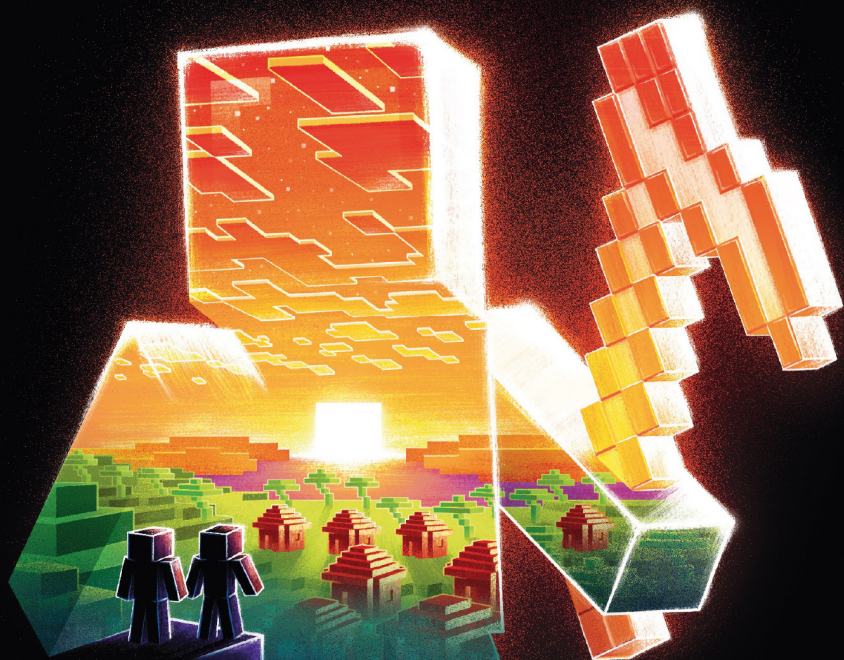

MINECRAFT™

VESNICE

KIO KAN

MAX BROOKS

Copyright © 2023 Mojang AB. All Rights Reserved.
This edition published by arrangement
with Random House Worlds, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC
Translation © Jan Mrlík, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jména, místa, postavy a události
jsou výsledkem autorovy představivosti nebo jsou užity smyšleně.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať živými, či mrtvými,
událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Z anglického originálu MINECRAFT – THE VILLAGE
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím Random House Worlds,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York, přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Otilie K. Grezlová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-589-9

Válečným dětem. Kéž vaše děti poznají jenom mír.

Úvod

Tohle píše Summer, Guyova praktičtější společnice. Ujala jsem se toho, abych dopřála Guyovi víc času k přípravě výbavy na naši další cestu. Nebojte se, je to pořád jeho příběh, i když já o něco později ještě kousek napíšu. Také uspořádám všechna nová poučení, která jsme pochytili během tohoto dobrodružství, protože podobně jako v minulých dvou Guyových knihách i tentokrát jsme toho zažili hodně, co jsme si museli osvojit. A pokud jste nečetli ty předešlé dvě knihy, no tak kvůli vám sepisuju tento úvod.

Měli byste vědět, že před nějakou dobou se Guy ocitl v tomto podivném kostičkovém světě s úplně vygumovanou pamětí a vůbec neměl potuchy, jak by tady mohl přežít. Celá první kniha pojednává o tom, jak se na svém ostrově postupně učil věcem, díky nimž zůstal naživu. Tím nemyslím jen to, že přišel na využití ohně a na způsob, jak si pořídit potřebné nástroje, ale také se dokázal vyznat sám v sobě: uvědomil si, jak má přemýšlet a jednat, zkrátka jak být plně „celistvou“ osobou, aby se tak řeklo. Ze všech životních poučení, která získal na svém ostrově, ho poslední z nich vedlo k tomu, aby pokračoval pořád dál. „Rozvoje nedosáhneš v pohodlném prostředí,“ říkával s oblibou, „ale tím, že je opustíš.“ Takže se vypravil prozkoumat tenhle svět trochu důkladněji a snad přitom i najít cestu zpátky domů. Přeplul přes moře a dostal se na novou, zmrzlou zemi, kde nakonec narazil na mě.

Stejně jako Guy jsem se i já znenadání a naslepo ocitla v téhle „Krychlozemi“ (či jak se tomu říká) a musela jsem

bojovat o přežití. Avšak nečinila jsem přitom žádné kolosální objevy. Jak jsem říkala, jsem praktičtěji založená a nezabývám se nesmysly, zatímco Guy má tendenci přemýšlet a mluvit o čemkoli. A hodně.

Naše původní setkání neprobíhalo zrovna hladce. Od počátku jsme prožívali dost příšerné období, kdy jsme se učili, jak by se z nás mohli stát přátelé. Ale v průběhu našich dobrodružství v mém horském paláci i pod ním, totiž v Netheru, se z nás stali nerozluční kamarádi. V tom spočíval důvod, že když nadešel čas, aby se Guy posunul někam jinam, udělala jsem hodně těžké rozhodnutí a odešla s ním. Tím se dostáváme na začátek tohoto příběhu, k prvním krůčkům na naší nové pouti.

Teď je to na tobě, Guyi.

Kapitola 1

„Jdeme správným směrem?“
Na to se mě Summer zeptala ve chvíli, kdy jsme vyšli z její pevnosti pod horou. To byla dobrá otázka a moc rád bych na ni znal správnou odpověď.

„To nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Ale tenhle směr mě přivedl k tobě, takže mi přijde stejně vhodný jako kterýkoli jiný.“

Mířili jsme k západu, procházeli tajgou, pod nohama nám krýpal sníh a do zad vanul ledový vítr.

„Na ostrov jsem se dostal tak, že jsem plaval právě tímhle směrem,“ pokračoval jsem, „a když jsem z něho nakonec odcházel, pádloval jsem taky v tomhle kurzu.“

„Proti tomu se nedá nic namítat.“ Summer přikývla. Zahleděla se do krajiny před námi a dodala: „Do večera musíme urazit pořádný kus cesty.“

Náš plán pro tento den zněl: přejít kus krajiny, který pokrývala tajga, projít navazujícím lesem a na jeho druhém okraji se utábořit, než se pustíme napříč dalším pásem tajgy. Druhý den bychom měli dosáhnout džungle, což bylo nejvzdálenější místo, kam se Summer kdy ze své základny dostala, takže dál už se rozkládalo velké neznámo.

Šlo tudíž o jednoduchý plán, který bychom měli snadno zvládnout, pokud nenarazíme na nějaké potíže. Jenže začalo sněžit, což nám omezilo výhled, takže bychom mohli přehlédnout zatoulaného creepera, který se zdržel venku až do rána, nebo jiného nočního moba, jemuž přálo štěstí a stačil se schovat před sluncem ve stínu osamělého stromu.

Summer už nic neříkala nejen proto, že přemítala o našem rozhodnutí odejít (což skutečně dělala), ale také se soustředila na všechna nebezpečí, která nám mohla hrozit. Tady venku nebyli povrchoví mobové jedinou hrozbou. Nacházely se tu plácky pokryté tenkou vrstvou sněhu, takové maskované „sněžné pasti“, jako byla ta, do níž jsem spadl první noci na tomto kontinentu. Jen ze vzpomínky na ten zážitek jsem se rozklepal: díra v zemi číhající pod sněhovou krusťou, na dně jezírko s mrazivou vodou a kostlivec, který na mě střílel ze tmy.

Takových pastí tady venku mohlo být víc a možná se tu skrývaly i jiné hrozby. Zdejší svět se neustále měnil. Od chvíle, kdy jsem potkal Summer, se to stalo nejméně dvakrát. Objevila se nová zvířata, nové rostliny, a pokud šlo o Nether, bylo tam úplně nové prostředí, které nás oba skoro zabilo.

Neprošla tahle tajga nedávno také nějakou změnou? Pokud ano, ničeho jsme si zatím nevšimli. Byli jsme natolik posedlí „elektrifikací“ horské pevnosti ruditovými lampami, že jsme ani nevyběhli ven, abychom se vyráchali v blízké ledové řece. Ovšem jestli se vnější svět proměnil, dost brzo na to přijdeme. Tedy ne že bych se toho nějak bál. Pevně jsem věřil, že se vším, co nás může překvapit, se dokážeme vypořádat. Na svém ostrově jsem poznal jedno důležité poučení: když se svět mění, musíš se měnit s ním.

A to jsem také pokaždé udělal. První změna mě vedla k tomu, že jsem si vyrobil štít, jenž jsem nosil na levé ruce. A nejčerstvější změna světa mě vybavila kuší, kterou jsem nosil v pravačce. Docela rychle jsem tuhle novou zbraň ocenil a dával jí přednost před někdejší lukem. Především jsem ji mohl nechat nataženou, což znamenalo, že jsem nemusel zpomalovat chůzi a zdržovat se napínáním tětiny. Zadruhé, což pro mě bylo důležitější, nešlo o žádnou rychlopalnou zbraň. Mohlo by to vypadat jako nevýhoda, jenže v té chvíli mi citelně docházela zásoba šípů.

Tak proč si nevyrobit nové, že? Správná otázka, zvlášť pokud jste nenašli předešlé dvě knížky, které jsem nechal jako pomůcku jiným ztraceným dobrodruhům; snad postačí informace, že už nezabím žádná zvířata kvůli jídlu. Ve své hlouposti jsem ještě na ostrově vybil celé hejno slepic a od té doby mě tíží příšerný pocit viny. Pokoušel jsem se na tu nešťastnou událost nevzpomínat, ale v posledních dnech jsem se tomu neubránil. Moje původní zásoba šípů se tenčila a možná víte – nebo nevíte, pokud jste v tomhle světě noví – že šípy není možné vyrobit bez slepičích per.

Tak co bych mohl dělat? Znovu začít zabíjet ptáky? Nebo si brát pera z toho, co zabije Summer? Už dávno jsem se poučil, že někdy musíš od ideálu ustoupit, abys ho mohl zachovat, ale zrovna na tenhle kompromis jsem zatím nebyl připraven. Tak jsem se utěšoval, že když budu šípy do kuše šetřit, získám dost času, abych něco vymyslel.

Jenom doufám, že vás příliš neštvu tím, jak vás odvádím od hlavního příběhu na zdánlivě úplně náhodné odbočky. Věřte mi, není to tak. Později zjistíte, zrovna jako já, jak důležitá je tahle obtížná morální otázka. Ovšem toho rána záleželo jenom na tom, jaká nebezpečí číhají před námi. Naštěstí jsme na žádné nenarazili.

Nepotkali jsme ani jednoho nového moba, neobjevili nové rostliny ani zvířata a díkybohu se neukázaly ani žádné už známé hrozby, třeba tekoucí sníh, který jako by člověka lákal „prosím, propadni mnou dolů“. Došli jsme bez nehody až do iglú, kde jsem poprvé potkal Summer, a odtud jsme pokračovali do lesa ohraničujícího bílou pustinu.

Zastavili jsme se u keřů se sladkými bobulemi, které se tady objevily po poslední změně, a dopřáli jsme si rychlou a moc dobrou svačinku. Nesli jsme s sebou spoustu jídla, ale všeobecné pravidlo zní, že pokud je to možné, vždycky je lepší žít z toho, co dává člověku okolí. Osobně jsem byl rád, že si Summer nacpala břicho bobulemi, protože jinak

by mohla svůj hlad zaměřit na další nejbližší zdroj jídla, který právě procházel kolem.

„Búúú.“

Krávy. Přiblížilo se stádo, které už jsem potkal předtím. Zdejší krávy byly stejné jako má nejlepší kamarádka Búú na starém ostrově. Uznávám, že nebylo zrovna originální nazvat svou bučící kamarádku Búú, ale Summer mě pojmenovala Guy, protože jsem byl zkrátka a dobře chlápek čili *guy*. Je to prosté, ano, ale dává to smysl, stejně jako když jsem jí já dal jméno Summer podle jejího smíchu, příjemného jako letní vánek – a to jsou jenom naše křestní jména. Jen počkejte, až dál v tomhle příběhu narazíme na lidi, kteří místo křestních jmen dostávají příjmení.

Ovšem to si ještě budete muset počkat. Zrovna v té chvíli záleželo na krávách, které jsme měli před sebou, a dalších zvířatech přicházejících za nimi.

„Bééé.“

„Ahoj, bando,“ pozdravil jsem ovce. „Nějakou dobu jsme se neviděli.“ Potěšilo mě, když jsem viděl, že jsou tam všechny, včetně Lupínka, hnědého jehněte, které jsem pomohl vyplatit tím, že když jsme se tehdy potkali, nakrmil jsem jeho rodiče. Méně ovcí by znamenalo víc vlků, a protože jsme původní smečku už před nějakou dobou zlikvidovali, rozveselilo mě, že poslední změny tohoto světa nevypustily do lesa nové vlky.

Dobrá, jedna poznámka bokem. Chápu, že člověk by si neměl zahrávat s přírodní rovnováhou, že? Je dost průšvih, když vyhubíte živočicha A, který loví živočichy B, a zanedlouho se živočichové B přemnoží tak, že se vymknou kontrole. Jenže tohle platí v našem světě, víte? Tady naopak funguje pravidlo, že tohle stádečko se samo od sebe nerozmnoží, takže jsem odstraněním predátorů fakticky zachoval rovnováhu. „Nemusíš mi děkovat,“ řekl jsem Lupínkovi, „jsem rád, že ve vašem zvířecím světě nedošlo k žádným

novým změnám.“ Zvedl jsem pohled, protože mě upoutala kolem probíhající polární liška. „Napadlo mě, že když už tady máme lední medvědy, příští obměna zdejšího světa by mohla přinést medvědy grizzly nebo třeba... jak se jmenují ti bájní opičí tvorové, kteří se prý schovávají v lesích? Big-footi? Sněžní muži?“

„Nebud' tak paranoidní,“ napomenula mě Summer mezi dvěma sousty sladkých bobulí.

„Jen čekám, kdy se na nás začne valit ještě víc sněhu,“ odpověděl jsem a potichu jsem se uchechtl. „Sněžní muži. Sníh. Chápeš?“

Všichni na mě jen zírali: Summer, krávy i ovce.

„Obecenstvo nereaguje,“ pokrčil jsem rameny. „Takže si myslím, že je to pobídka, abychom pokračovali dál.“

„Ještě chvíličku,“ požádala Summer, otočila se a vylezla na malé návrší.

„Kam jdeš?“ volal jsem na ni a máchal rukama, aby se vrátila. „Marníme denní světlo.“

„Hned to bude,“ houkla přes rameno.

Chystal jsem se na ni hartusit, protože mi nešlo do hlavy, proč se vydala na tu nečekanou odbočku, ale pak jsem si všiml, že přestalo sněžit, a když vyšla až na vršek kopce, pochopil jsem, co má v úmyslu.

Summer se dívala zpátky směrem ke své hoře a nepatrně popocházela dopředu a dozadu. Tenhle svět má takovou podivnou vlastnost, že vzdálené objekty jsou jakoby pořád zahaleny mlhou. V jedné chvíli nevidíte vůbec nic, a potom stačí udělat jenom jeden krok a naráz je to před vámi. A právě to dělala Summer, že překračovala pomyslnou čáru, za níž znovu spatřila svou horu, a zase se vracela, takže jí hora zmizela z dohledu.

„Ona se s ní loučí,“ vysvětloval jsem Lupínkovi, „jako to bylo v jedné knížce nebo i několika knihách. Nebo to bylo

spíš ve filmu, protože si přesně vzpomínám, jak šíleně talentovaný byl herec, který tu scénu předváděl.“

„Bée?“ zeptala se malá hnědá ovečka.

„No, pravda,“ odpověděl jsem. „Tys to nejspíš neviděla. Je to taková magická fantasy o mrňavých lidech, kteří se vydávají za velkým dobrodružstvím, a v téhle scéně ten skvělý herec říká něco jako ‚jestli udělám ještě jeden krok, budu od domova nejdál, co jsem kdy byl,‘ chápeš?“

„Bée.“

„Je to takhle: Summer asi nezažívá přesně totéž,“ vysvětloval jsem Lupínkovi. „Ona technicky vzato neopouští svůj domov, spíš se vydává hledat ten opravdový. Jenže ta hora pro ni znamenala strašně moc. Celou ji zevnitř vykopala, vybavila, zařídila tam vytápění a osvětlení. Díky ní dokázala dlouho vydržet naživu, byla tam v bezpečí, a teď to všechno nechává za zády...“

„Bée,“ opáčil Lupínek a mně se sevřel žaludek.

„Co chceš říct tím ‚jen jestli‘? Odchází se mnou. Domluvili jsme se na tom. Ona...“

„Bée.“

Vzdychl jsem. „To je dobrá připomínka. Taky jsem pořád vymýšlel důvody, proč nemám odcházet ze svého ostrova, a když jsem to nakonec přece udělal, chybělo málo, abych otočil člun přídí dozadu a vzal to rovnou zpátky. A když nad tím tak uvažuju, taky se stalo, že jsme se Summer skoro přestali být přáteli, protože se příliš bála opustit svou komfortní zónu.“

Podíval jsem se na kamarádku, jak stojí osamocená na kopci a upírá pohled k východu, do minulosti.

„Musím si s ní promluvit,“ řekl jsem Lupínkovi. „Abych měl jistotu, že nedostala strach, a abych jí připomněl, že rozvoje se nedosáhne v pohodlném prostředí, ale tím, že je člověk opustí.“

„Búúú!“ To se ozvala kráva, která se vmísila do našeho rozhovoru.

„Kdo se tě na to ptal?“ vybafl jsem, abych bránil svůj názor. „A co bych asi tak měl dělat? Prostě ji nechat, aby se teď vrátila?“

„Búúú,“ trvala kráva na svém; znělo to přesně tak, jako by mi odpovídala kamarádka Búú z mého ostrova, a bylo to stejně moudré.

„Máš pravdu,“ zabručel jsem. „Kamarádi respektují to, co se zamlouvá tomu druhému.“ Odvrátil jsem se od vršku, abych dopřál Summer chvílku v nerušené samotě. „Dokáže odejít jenom tehdy, když se k tomu rozhodne ona sama, a jediné tak bude schopná v cestě pokračovat. Dál vést svůj život. Rozhodovat sama za sebe.“

„No, tos mě uklidnil.“

„Co... ech... to...“ Otočil jsem se a Summer stála za mnou. „Já jsem jen tak to, no...“

„Jo, já vím,“ řekla klidně. „Slyšela jsem celý ten rozhovor, který jsi tady vedl, a je to tak, loučila jsem se.“

„Och, dobře...“ vykoktal jsem.

„No tak jdeme,“ zacvrlikala na mě a vyrazila do lesa. „Měli bychom do večera dorazit na začátek té druhé tajgy.“

„Ech, jasně, určitě,“ mumlal jsem jí do zad.

„A víš co, Guyi?“ prohlásila, aniž by se ke mně otáčela. „Díky.“

Na to už jsem nereagoval. Uvědomil jsem si, že potřebuje chvíli mlčet. Summer nepatří k těm, kteří se holedbají „otevřenou duší“ a tak podobně. To jsem naprosto chápal, když jsem od ní slyšel, jakým způsobem v tomhle světě začínala. Jak jsem napsal v minulé knize, nevím, jestli bych na jejím místě dokázal přežít; vynořit se v promrzlé tajze, jíst maso ze zombie (a bez mléka k napravení chuti) a bojovat den co den, jen aby se dožila toho příštího. Nemohla si dovolit luxus, že by se zabývala nějakými city. Musela si srdce obrnit

pořádně tlustou vrstvou houževnatosti. Proto jsem na ni nenaléhal, nepopichoval ji, nepokoušel se ji přimět k hovoru o tom, jak se zrovna cítí. Hlavně se mi ulevilo, že jde dál se mnou.

Tahle úleva se o několik minut později vypařila.

„Dál nemůžeme.“

Už jsme došli bezmála na kraj lesa. Postupovala kousek přede mnou a teď zůstala stát na hřbetu nízké vyvýšeniny.

„Cože? Proč?“ vyšlo ze mě pisklavě a rozechvěle. Tentokrát jsem se nedokázal ovládnout. Myslel jsem, že jsme se na všem domluvili. Pročpak tak rychle změnila názor?

„Pojď se podívat sám,“ pokynula mi hranatou rukou.

Vyšplhal jsem až k ní a viděl jsem, že názor nezměnila. Změnil se okolní svět. Tajga, která se tu měla rozprostírat, byla pryč; místo ní se před námi zvedala bariéra vysokých kopců. Chvíli jsme na ně mlčky hleděli, ohromeni strmými úbočími jakoby tečkovanými tmavými smrky a jasně bílými skvrnami – to byla místa, která pokrývaly bloky sněhu.

„Nemáme šanci, že bychom se přes to dostali dřív, než bude tma,“ rozumovala Summer. Pak se rozhlédla po nejpříhodnější možnosti, jak bychom mohli přenocovat, a zeptala se: „Co myslíš? Iglú, nebo jeskyně?“

„Co takhle chata z dřevěných klád?“ navrhl jsem. „Je útulnější, také bude dobře viditelná pro nějaké poutníky, kteří by šli po nás. Kromě toho,“ rozevřel jsem náruč ke všem těm stromům kolem, „mluvili jsme přece o tom, že si vylepšíme zásoby ze zdrojů, na které narazíme cestou, ne?“ Zmiňoval jsem se o dlouhodobé strategii založené na úvaze, abychom pokud možno vyžili z toho, co nám dá krajina. I když jsme si nesli skoro všechno, počínaje jídlem přes náradí až po extra zásoby jako pochodně a ohnivé tyče, nemohli jsme tušit, kdy se náš omezený inventář nakonec vyčerpá.

„S tím můžu jediné souhlasit,“ přikyvovala Summer a sáhla po nejnovějším příspěvku tohoto stále se proměňujícího

světa, jímž byla její sekera z netheritu. To byl nový materiál, nebo... slitina? Není to náhodou přesnější označení? Když se smísí dva různé kovy v jeden nový? Tohle jsme napřed provedli se zlatými ingoty a kousky záhadné netheritové rudy. Podle návodu v knize, kterou jsme našli v pevnosti v Netheru, jsme se naučili, jak vyrobit kovářský stůl. Na něm jsme pak mohli kombinovat zlomky přinesené z Netheru s diamantovou sekerou, která patřila Summer. Výsledkem byl nástroj, jímž kácela dřevo jako výkonný stroj.

„Za chvíličky bychom měli mít všechno, co budeme potřebovat,“ křikla do hluku, který tropila při kácení stromů. „Co kdybys zatím začal stavět komín?“

Teď byla řada na mně, abych použil Netherem vylepšené nářadí.

Jednalo se o očarovaný krumpáč, který jsem našel ve stejné poničené pevnosti, v níž jsme objevili netherit. Nejen že fungoval rychle a výkonně, podobně jako sekera, kterou se oháněla Summer, ale jeho chvějivý třpyt jako by naznačoval, že je nějak možné buď najít další očarované předměty, nebo snad objevit způsob, jak bych je mohl očarovat sám. Obě alternativy musely nicméně počkat na pozdější dobu. Zrovna teď jsem byl vděčný, jak rychle a snadno se krumpáč zakusoval do skály blízkého kopce. Už o minutku později jsem měl víc než dost bloků kamení na postavení komína naší chaty.

„To není špatné,“ utrousila Summer, když položila první vrstvu obvodových stěn chatky o rozměrech sedm krát devět bloků. „Se zbytkem bychom měli být hotovi cobydup.“ Což se také stalo: nejprve jsme vyhnali do výšky zdi, pak vsadili obyčejné dveře a nahoru položili sedlovou střechu s nízkým profilem – ta byla ze smrkových prken.

„Půjdu se podívat, jestli někde nenajdu trochu písku,“ řekl jsem, když jsme na místo usadili poslední prkna. „Na okenní sklo, chápeš.“

„Já bych se do toho být tebou tak nehнала,“ opáčila Summer. „Takhle krátce před západem slunce to není dvakrát bezpečné.“

„Právě na bezpečí jsem myslel,“ namítl jsem, „protože když se zavřeme do téhle dřevěné bedny a nebudeme z ní vidět ven, jak můžeme vědět, jestli na nás zítra ráno nebude u dveří číhat nějaký creeper?“

Summer tuto možnost mlčky zvažovala, než navrhla: „Co takhle okna na způsob padacích dveří?“

„Hm?“ Nějak jsem nechápal.

„Prostě vsadit padací dveře do okenního rámu,“ vysvětlovala. „Jenom je zavřeš, aby dovnitř nemohla zima, a otevřeš, když se chceš podívat ven.“

„To je moc dobrý nápad,“ přikývl jsem. Pak, když jsem si tu myšlenku prohnal hlavou, jsem dodal: „No ne, jako *fakt* dobrý nápad.“

„Díky.“ Summer slezla po žebříku, který jsme upevnili na vnější stranu komína, a se mnou v závěsu vešla do naší téměř dokončené chaty, aby se dala do práce na oknech.

„Přivedla jsi mě na myšlenku,“ řekl jsem, když jsem vyráběl okenní rámy.

„Neříkej, opravdu?“ pošklebovala se mi Summer. „Ty a myšlenka?“

„Ha ha ha,“ uchechl jsem se nakysle. „Ale vážně, to, co teď provádíme s těmi okny, jak využíváme něco starého k vytvoření něčeho nového, a pak tyhle nečekané kopce před námi, to všechno mě přivedlo na myšlenku, jak měnící se svět může znamenat vznik nových předmětů.“

„Možná,“ připustila Summer, která zatím upevňovala do rámu nové padací dveře. „Už se těším, až se pustíme do nějakých experimentů – tedy jakmile budeme mít chvíli času.“

„Copak ho teď nemáme?“ Vložil jsem krychli netherracku do ohniště, zapálil ji křesadlem a postavil se blízko ohně, abych se ohřál.

A povím vám, z těch kopců táhla ukrutná zima. Ve zdejšíм světě sice neumrznete, ale ztuhnou vám svaly, slzí oči, drkotají zuby a takové pálivé znecitlivění uší, nosu a prstů rozhodně také není zrovna legrace. „Uf!“ zahekal jsem, když mi plameny vyhnaly z páteře poslední ledové hřeby. „Chata je hotová, slunce zapadá. Nezbyvá nám žádná práce.“

„Kromě spánku.“ Summer přisunula k jedné boční stěně postel. „Nevím jak ty, ale já *nemám* v plánu šplhat zítra do toho ohavného prudkého svahu bez toho, že bych si pořádně odpočinula.“

„Proti tomu není co namítnout,“ připustil jsem a umístil si postel naproti její.

„Dobrou noc, Guyi,“ řekla a vklouzla pod pokrývku.

„Dobrou, Summer,“ odpověděl jsem a chystal se také složit hlavu.

Jenže jsem to neudělal. Nemohl jsem. Přišlo mi příliš vzrušující myslet na výrobu nových věcí z rozmanitých kombinací surovin. A pokud se toho týkalo, co ty dvě změny světa před tou, která přišla naposled a na niž jsme zrovna narazili? Ani jeden jsme po náhlých proměnách ve zdejšíм světě neprováděli žádné experimenty. Před odchodem jsme museli stihnout tolik úkolů a překonat spoustu potíží. Ale teď...

Jenom několik pokusů, sliboval jsem mlčky pracovnímu stolu, když jsem na něj pokládal jednotlivé materiály, zatímco za zády mi Summer blaženě pochruchovala. Snad bych konečně mohl vyrobit svetr nebo možná i košili s dlouhými rukávy! Jenom jeden nebo dva náhodné pokusy a pak toho nechám.

Ano, jistě.

O pět minut později a po několika desítkách pokusů ještě později ze mě vyletělo „páni!“, které mělo probudit spící Summer, ale nestalo se tak.

Jednalo se o prostou kombinaci: několik tyček a dřevěných bloků a uhlí, ale poskládaných navzájem tak, že vytvořily jeden z nejprvnějších výdobytků lidstva.

Táborový oheň!

Stejně jako pochodně byl během transportu studený a nečinný, ale když se vložil do ohniště, probudil se k plápolavému životu. A stejně jako pochodně nikdy nedohořel! Hřál a jasně svítil a voněl neporovnatelně líp, než... řekněme „koupelnový“ odér hořícího netherracku.

„Summer!“ zavolal jsem. „Koukni se na tohle!“

Ani se nezavrtěla. Napadlo mě, že s ní zatřesu, abych ji vzbudil (pokud by mi to tento svět dovolil), nebo že bych zašel opravdu daleko a rozbil pod ní postel. Zuřila by, to je jasné, ale objev byl příliš důležitý, než abych se nepochlubil. Nebo nebyl?

Vytvoření táborového ohně mohlo znamenat, že na objevení čekají ještě další vynálezy – nebo to byla jenom stará známá skládačka, na kterou jsme dosud nepřišli?

„Takových vynálezů musí být ještě víc!“ řekl jsem spící kamarádce. „Jen to musím zkusit dál.“

Což jsem také udělal; a opravdu rád bych vám vyprávěl, že z té noci vyplynuly ohromující výtvořky jako paprskové pušky nebo tryskobatohy, ale ve skutečnosti jsem získal jen několik nových pracovních stanic a vybavení, které z větší části nepůsobily jako bezprostředně užitečné.

Mnohé připomínaly odlišné verze něčeho, co už jsme měli, například krychlová truhla podobná sudu bez víka, kamenná verze kovadliny a supersilná pec, spíš výheň, kterou jsem získal tím, že jsem na pracovní stůl položil původní pec, obložil ji železnými ingoty a na spodek přidal hladký, dvakrát opracovaný kámen.

Jiné vypadaly jako mírně vylepšené věci, které už jsem vyrobil i v minulosti: řemeslnický stůl, na němž se vlna a barvivo kombinovaly do různě vzorovaných praporů, a kamenný stůl s cirkulárkou, na které se dal obyčejný kámen vytvarovat do hezčího kamene.

„Pěkné, pěkné,“ mumlal jsem pro sebe a citoval jsem přitom větu z nějakého filmu, který jsem kdysi viděl, „ne sice *vzrušující*, ale *pěkné*“.

Pokračoval jsem v práci a pokládal na řemeslnický stůl všechno, co jsem měl při ruce, takže jsem získal dva nové pracovní stoly, na nichž jsem však nedokázal nic udělat. První připomínal další úložnou truhlu, ale bez víka, a nedalo se v ní nic skladovat; ten druhý sice vypadal jako řemeslnický stůl, ale místo obvyklých nástrojů na něm visely luky, šípy a terče.

Dobrá, chvíle oddechu. Pokud už nějakou dobu žijete v tomto světě, zřejmě víte, jak se používají specializovaná zařízení, takže jste na tom dobře, ale nebudte na mě moc přísní, ano? Neměl jsem po ruce žádnou knihovnu, ve které bych našel všechno, co jsem potřeboval vědět. Postupoval jsem metodou pokus – omyl. V tu chvíli mi přišlo, že výsledkem mého snažení jsou jenom samé omyly.

Už jsem byl připravený s tím praštit a později Summer přiznat, že všechno mé úsilí skončilo někde mezi „kdovíco“ a „no tak, člověče!“, když mé poslední spojení dřeva a papíru přineslo něco, co mohlo být jedinečným mapovým stolem.

Nejenže se na něm dala existující mapa rozšířit přidáním jediného kusu papíru, ale konečně jsem vytvořil také kopii! To bylo něco obrovského, hlavně pro další trosečníky, jako jste vy! Existuje naděje, že pokud čtete tuhle knížku, je to proto, že jste ji objevili díky postupu podle zkopírovaných map, které jsem za sebou zanechával v průběhu cesty.

„To není zlé,“ bručel jsem pro sebe. „Na jednu noc práce to není špatné.“

„Tedy koukám, žeš měl napilno.“

Když jsem se otočil, viděl jsem, jak Summer pozvedá krychlovou pěst a ukazuje na místnost plnou nových předmětů. „Budeš mi muset o těch úžasných nových vymoženostech všechno povyprávět... někdy později.“

Přistoupila k jednomu z oken a spustila padací dveře. „Prozatím se pusťme do těžkého výstupu na tyhle kopce.“

Vůbec jsem si neuvědomil, že už nastalo ráno. Byl jsem příliš zaujatý, než abych slyšel skučení zombie spalované vycházejícím sluncem (což je zvuk, který ve zdejší světě nahrazuje kohoutí kokrhání). „Jasně, hotová věc,“ souhlasil jsem a zastrčil kopii mapy do té sudovité bedny. „Vyrazíme.“

Cítil jsem se trochu ospalý, to musím přiznat, ale ranní chlad mě brzy probral.

Opustili jsme naši útulnou chatku a zamířili vzhůru do příkrého zvrásněného svahu. Postupovali jsme pomalu, a to nejen kvůli těžkému terénu. Les je za svítání vždycky nebezpečný. Zůstává v něm příliš mnoho stínů a v nich se skrývá hodně mobů. Tak jsme lezli pozvolna, opatrně, zbraně v pohotovosti. Zatím jsme o tom nevěděli, ale číhala na nás úplně nová hrozba, která neměla s moby nic společného.

Těsně předtím, než jsme se vydrápali na vrchol kopce, jsem ucítil něco podivného, ale povědomého. Podivného proto, že to ve zdejší ledovém suchém vzduchu nemělo co dělat, a povědomého proto, že jsem to poprvé zaznamenal na podpůrných trámech v kuchyni, kterou měla Summer ve svém paláci pod horou. Vonělo to pronikavě a jako po kůži.

„To voní jako dřevo...“ spustil jsem a zhluboka se nadechl.

„Taky to cítím,“ souhlasila Summer. „Už zbývá jen několik kroků.“

Jakmile se mi oči dostaly nad úroveň vršku kopce, krychlová čelist mi bezmála spadla až ke kolenům. Mohutné stromy široké na čtyři bloky se tyčily nad kobercem korun jejich menších příbuzných. Popínavé rostliny – ano, musely to být liány – se vinuly nahoru po kmenech připomínajících mrakodrapy, protože jinak by se zhroutily jako propletené závěsy vytvořené z jasně zeleného listí.

„Ano,“ přikývla Summer na mou nevyslovenou otázku. „Tohle je džungle.“

Nemohl jsem se dočkat, až se pustíme do jejího prozkoumávání a konečně vypadneme z klimatu, pro které je vlivem věčně zmrzlé půdy tundry, kterou jsme nechali kus za svými zády, příznačné drkotání zubů, štípající nos a chvění se zimou.

„Tak pojďme!“ vykřikl jsem a pustil se po svahu dolů. Myslel jsem, že si počínám opatrně. Úporně jsem se rozhlížel po mobech. Dokonce jsem se v duchu plácal po zádech za to, že jsem si vybral cestu otevřeným terénem pokrytým čistým, zářivě bílým prašanem.

Jediný krok. Víc nebylo zapotřebí.

Padal jsem. Neprobořil jsem se tenkou ledovou krustou – topil jsem se v sypkém sněhu!

Sníh mě pohltil, zmrazil a dusil. Otočil jsem hlavu, abych se podíval na Summer, jenže jsem neviděl nic než bílo... Okolí postupně tmavlo, jak mě sněhová záplava uzavírala do sebe! Pozbýval jsem možnost rozhledu, jako bych zíral do tunelu. Co mě to zase potkalo? Nemohl jsem přece... to ne... zima v tomhle světě je jen nepohodlná. Není možné, abych...

Ovládla mě panika. V ní se utápělo moje myšlení zrovna tak, jako jsem já tonul v záplavě sněhu čili zmrzlé vody...

Třásl jsem se, mlátil kolem sebe pěstmi, řval a volal Summer. Bojoval jsem o každý nádech, o každý pohyb. Kopal jsem, pokoušel jsem se vyskočit, šplhat, plavat zpátky k povrchu. Ovládl mě třes, který se přes páteř rozlézal do hrudi. Chvěl jsem se tak silně, jako by mnou cloumala neviditelná ruka. Vnímal jsem, jak mi do plic zalézá chlad a tiskne mi srdce, ale pak... znenadání to bylo pryč. Bylo mi... teplo? Jak to? Dostal jsem se snad do nějakého zvláštního sněhu? Není to tak, že když člověk překoná původní nápor mrazu, začne vnímat příjemný, hřejivý klid? Já jsem si totiž naráž

připadal úplně pokojný a trošku ospalý. Už jsem nechtěl bojovat, netoužil jsem po ničem jiném, než abych usnul. Ten pocit mi připadal nádherný, jako by mě ovinula konejšivá, bezpečná bílá přikrývka.

Jen chvíličku si zdřímnu. Několik minut si pohovím v tomhle úžasném klidu. Tohle jsem si myslel – jenže ve skutečnosti jsem vůbec nemyslel. Nemohl jsem. Hlavu jsem měl otupělou, jako by mě někdo odpojil od sítě, proto nebyla schopná mě varovat, že právě umrzám k smrti.

Kapitola 2

„Guyi!“
To byla Summer. Vzdálené, tlumené volání.
„Guyi! Kde jsi?“

Byla někde nade mnou, její hlas sílil a do toho znělo neustávající rychlé křupání.

„GUYI!“

Záblesk slunečního světla – oslepující, šokující. Začal jsem prudce mrkat a nesrozumitelně jsem zabreptal: „Suuu...“

„Guyi!“ Její tvář se mi objevila před obličejem. Teplý dech, dívala se mi do očí. „Guyi, probud' se! Prober se z toho! Vstávej!“

„Já...“

Byl jsem celý zmrzlý, rty, jazyk i mozek jsem měl jako led.

Summer zavřela oči a zavzdychala. „Tohohle je mi opravdu strašně líto.“ Pak mě tvrdě praštila pěstí rovnou do nosu.

Prudká, ostrá bolest.

„Hej!“ Probral jsem se, vnímal jsem skoro normálně a divoce se třásl.

„Pojď za mnou!“ křikla na mě a zuřivě vyrývala tunel do bílé stěny, kterou měla za zády. „A rychle!“

Pokusil jsem se ji poslechnout a potácel jsem se půl kroku za ní. Jenže jsem měl nohy jako z olova a zrak mi moc nesloužil, jako bych se díval malým kroužkem vydýchaným do námrazy na okně.

„Tee-en... s-s-sníh...“ drkotal jsem.

„Bojuj s tím, Guyi!“ pobízela mě a přitom se oháněla lopatou. „Musíš se s tím poprat!“

„Te...“ Ani nevím, co jsem chtěl říct, ale okřikla mě: „Nemluv! Jen pojď pořád za mnou!“

Snažil jsem se. Bojoval jsem. Ale pokud si dokážete vybavit některý z těch kreslených filmů, kde se někdo snaží řídit obrovského robota, tak jsem na tom byl podobně: můj duch kopal kolem sebe a klel při snaze ovládnout jakoby gumové, zpomalené ovládání toho robota, a přitom všechny varovné kontrolky svítily červeně. Vidění jsem měl zúžené do jakéhosi tunelu a z těla se mi vytrácela životní síla. Kolik vteřin mi zbývá, než mě zima nakonec udolá?

Hýbej se! Jdi dál! Bojuj!

Světlo! Čtverec volného vzduchu.

Summer se prokopala skrz sníh a vteřinu po ní jsem byl venku i já! Zalévala mě sluneční záře a pod sebou jsem měl džungli.

PRÁSK! Summer mě bacila pěstí do zad a hnala mě dolů z kopce.

„Běž dál!“ slyšel jsem ji za zády. Neustále mě tlačila dopředu.

Zakopával jsem, poskakoval, až jsem doklopýtal k úpatí kopce, kde mě zalilo nečekané, úžasné teplo!

Pokud jste v tomhle světě noví, mohlo by vám to znít poněkud šíleně, ale vůbec nelžu, když říkám, že v jedné vteřině mi

byla taková zima, až jsem se bál, že mi upadnou nohy, a v následující jako bych se vznášel v horkém a vlhkém vzduchu.

„Húúú...“ Dlouze, zhluboka jsem vydechl a potom jsem sebou začal škubat jako ryba na suchu, když ze mě postupně vyprchávala příšerná zima.

„Tedy, to bylo opravdu dost nečekané,“ utrousila Summer, „a díky nebesům to číhalo aspoň hodně blízko tomuhle biomu, který mi připomíná parní lázeň.“

„Ne-nevtipkuj,“ zacvakal jsem zuby, protože z prudké změny teploty jsem byl stále ještě v šoku. To mi připomnělo poučení, že když mi pravidla nedávají smysl, neznamená to, že nemají žádný smysl.

„Tak si myslím, že bychom odteď měli být opravdu pořád ve střehu,“ pokračovala a rozhlížela se po bujné okolní vegetaci. „Mám pocit, že nová změna nějak obrátila krajinu proti nám.“

„Ale tys už tady byla, že?“ zeptal jsem se. „Tuhle džungli jsi přece prozkoumala.“

„Ne tak docela...“ mumlala Summer. „Ne *celou* džungli jako takovou, spíš jsem jen tak trošku nakukovala za její okraj.“

„Můžeš definovat ten ,okraj‘?“

„Asi takhle daleko...“ Postavila se k patě stromu, na kterém rostly stejné kakaové lusky, jaké jsem viděl u ní v kuchyni. „Zdržela jsem se jen tak dlouho, než jsem natrhala několik lusků a potom jsem se fofrem vrátila do své hory.“

„Chápu,“ přikyvoval jsem a pevněji sevřel kuši. „Takže jinými slovy říkáš, že před sebou máme nezmapované území.“

„Já říkám,“ prohlásila Summer a otočila se tváří k džungli, „že kdo se bojí, nesmí do lesa.“

To jsem chápal jako rčení užívané lidmi u ní doma, které bylo jen jinou verzí mého osobního poznání – velké riziko může přinést velkou odměnu. Ponořili jsme se do zeleného

bludiště a snažil jsem se moc nemyslet na to, jaká rizika nás mohou čekat.

Co tak může číhat v husté džungli? Hadi? Jedovaté rostliny? A co nemoci? Copak se ty hnusné choroby pokaždé nevyplíží z nějakého parného, hustě zarostlého kouta mého světa? Tam přežívají ve vodě, přenášejí je netopýři a zvlášť hmyz jako komáři. Co jsem věděl, tenhle svět nikdy žádné brouky nehostil, ale třeba se to změnilo, když už se tu objevil i smrtící práškový sníh.

Ne že by mi vadilo, kdyby se zrovna v té chvíli objevila trošička sněhu, protože stačilo jen několik minut pochodu ve zdejšímu klimatu, a už jsem zakoušel nápor opačného teplotního extrému. Hic. Vlhkost. Připomnělo mi to chvíle, které jsem prožil pod svým ostrovem, když jsem objevil jeskyni s vodopádem řítícím se do lávy. Tehdejší zážitek byl sám o sobě krajně nepříjemný, jenže tady na mě útočil slizovitý a slaný pot, který mě štípal v očích, a putovat v tomhle prostředí bylo nekonečně horší. Zem byla porostlá křovisky či přesněji řečeno malými drobnými stromečky s tenkým kmínkem, podle kterých se dalo poznat, že ani dva sousední bloky neleží ve stejné výšce. Nahoru, dolů, pot a hekání.

„Nemám já prostě smůlu?“ brblal jsem si pro sebe. „Mučí mě přehřátí a čekám, že každou chvíli chytím nějakou nemoc, kvůli které se ukadím až k smrti.“

„Co jsi to říkal?“ zavolala Summer přes rameno.

„Ale nic,“ huhlal jsem rozpačitě, „jenom se kochám okolím.“

„Působí to tady docela dramaticky,“ prohlásila Summer a poprvé od chvíle, kdy jsme odešli z hory, jsem v tom slyšel nějaký náznak nadšení. „Je tu jako v sauně, co říkáš?“ Za nic na světě jsem nedovedl pochopit, jak může být Summer tak čiperná. Prostě mi to hlava nebrala. Znovu se v ní projevovala nezdolnost a přesvědčení, že všechno dokáže, s nimiž se vysmívala všemu nepohodlí. *Trochu cvok.*

„Počítám, že bychom takhle mohli pokračovat až do poleďne,“ cvrlikala vesele, „a potom vylézt na jeden z těch obrovských stromů, abychom si nahoře našli místočko, kde se můžeme naobědvat, užít si trochu chladivého větru a porozhlédnout se kolem.“

„Myslíš, že na ně dokážeme vyšplhat?“ Podíval jsem se na nejbližší mohutný pilíř stromového kmene, o jehož vršek se skoro otíraly mraky. „Netrvalo by hotovou věčností, než bychom vyrobili žebřík?“

„To není třeba,“ namítla Summer. „Nahoru můžeš vylézt po liánách.“

To mi přineslo úlevu stejně jako představa chladného větru. Ale když jsem se nad tím zamyslel, přišlo mi, že tím by se moje současné trápení ještě zhoršilo.

„Nikdy by mě nenapadlo, že mi bude chybět suché horko, jaké je v Netheru,“ řekl jsem a zastavil jsem, abych si sundal brnění.

„Tohle bych nedělala,“ varovala mě Summer. „Ta troška pohodlí nestojí za to, aby ses vzdal bezpečí.“

„Jak bych mohl být v bezpečí,“ namítal jsem, „když mě tak strašně rozčiluje, že jsem něco jako máslo v horké troubě?“ Ukázal jsem na nerovný terén. „A ještě horší je, že přes to křoví musíš našlapovat jako při aerobiku.“

„No tak pojďme skrz.“ Summer se zastavila, vylovila z batohu dva železné ingoty a pak z nich vyrobila nůžky. „Na tohle jsem přišla daleko dřív, než jsem vůbec zjistila, že jsou tady taky ovce,“ vysvětlovala. Pak se otočila proti nejbližší krychli zelených listů. „Takže jsem si strašně dlouho myslela...“

CVAK.

„... že jsou to nůžky na stříhání keřů.“

„Moc pěkné!“ Postupoval jsem za ní a ona prostřihávala cestu kupředu. Pomalu, vytrvale, přičemž bloky listů nám naskakovaly do batohů. Prostřihaná pěšina někdy vypadala

jako tunel, jindy jako příkop. I dál jsem se koupal ve vlastním potu, ale aspoň už jsem se v něm netopil, což mi uvolnilo v hlavě dost místa na to, abych ocenil tenhle fascinující biom.

Všiml jsem si dalších kakaových lusků a ploch porostlých vodními melouny. Mezi stromy tvořícími džungli jsem zahlédl i duby rodící jablka.

„To je výborné, že se můžeme živit tím, co najdeme kolem,“ poznamenal jsem, „a nemusíme sahát na zásoby.“

„Zrovna jsem myslela na totéž,“ souhlasila Summer, ale naráz se zastavila, protože jsme oba zaslechli...

PÍÍP.

Takový krátký, rychlý zvuk, trochu jako když píská netopýr, ale ne tak docela.

Podíval jsem se na zem, protože jsem čekal, že tam zahlédnu nějakou novou džunglovou verzi rybenek, zato Summer zvedla hlavu nahoru a zajásala: „Ptáci!“

Ptáci!

Nad námi ze stromu na strom poletovali zářiví mnohobarevní papoušci. Jeden jasně zelený, jiný modrý, pak další se všemi barvami duhy s červenou hlavičkou a žlutě a modře pruhovanými křídly.

„To je krása,“ vydechl jsem. Nečekaný život ve vzduchu mě naráz nějak uklidnil. Tenhle svět mi připadal dost cizí mimo jiné i proto, že – kromě slepic – tu nežili žádní ptáci. Tam doma na ně člověk narazil všude, dokonce i ve městech. Pořád jsem si dobře pamatoval tiché vrkání holubů, kterým jsem chodíval házet drobečky.

„Je moc příjemné mít kolem ptáky,“ řekl jsem Summer, která ani na okamžik nezaváhala a hned dodala: „Zvlášť k večeri.“

„Ale no tak!“ pokáral jsem ji, načež se Summer rozchechtala typickým smíchem, který měla vyhrazený pro podobné situace.

„Jen tě chci trochu probrat.“

„Tím, že mě našťveš, ano?“ zašklebil jsem se na ni a pokoušel jsem se vymyslet podobně trefnou odpověď. Tu se něco mihlo po mé levé ruce. Bylo to rychlé, malé a proběhlo to za keřem, takže jsem nic moc neviděl.

Otočil jsem se s kuší nataženou a zahlédl záblesk puntíkátého žlutého tvora.

„Žádný strach,“ uklidňovala mě Summer. „To byl jenom ocelot.“

„Správně.“ V tom okamžiku jsem si vzpomněl, že jsem o těch malých kočkách žijících v džungli četl, a Summer se také jednou zmínila, že je v tomto biomu viděla. Měli být neškodní (alespoň pro nás), a pokud jsem si dobře vzpomínal...

„Mohli bychom ho nakrmit?“ zeptal jsem se a nespouštěl oči z místa, kde jsem ocelota zahlédl naposledy. „Nepíše se náhodou v manuálech, že když jim dáš rybu, tak se z nich stanou domácí kočky?“

„Proč bys to u všech všudy dělal?“ podivila se Summer.

„Třeba abych měl zvířecí kamarády, ne?“ odpověděl jsem co možná otráveně. „Víš, někdy bys to měla zkusit. Nebýt mojí Búú, tak bych to na svém ostrově vůbec nezvládl.“ A ocitoval jsem jí jedno ze svých nejcennějších poučení: „Přátelé tě zachovají při zdravém rozumu.“

Summer znovu vykročila kupředu. „No, pokud to má platit i o tobě, dalo by se o tom pochybovat.“

„Cha cha cha,“ vyprskl jsem. „Klidně si vtipkuj, ale já dobře vím, jak jsi to doopravdy myslela...“

„No samozřejmě,“ zafuněla a pokračovala v chůzi, takže jsem musel postupovat za ní.

„Ale jo,“ deklamoval jsem se sebedůvěrou, kterou mi vnukla další z mých brilantních úvah. „Ty ráda předvádíš, jak jdeš na všechno tvrdě, ale já vím, že to děláš jen proto, aby tě

z něčeho náhodou nebolelo srdce. Ty se prostě nechceš starat o zvířecího kamaráda proto, že kdyby náhodou...”

Summer se zarazila a asi tak vteřinku jsem uvažoval o tom, jestli jsem se snad nedotkl citlivého místa.

„Co je tamhleto?“ otočila se a mávla na mě, abych přišel k ní.

Odstříhla několik posledních bloků listí a ocitli jsme se na břehu velkého mělkého jezírka. Když jsem se podíval, nač ukazuje, pochopil jsem, proč mě přerušila v mém důmyslném monologu.

Na druhé straně jezírka rostl poměrně rozsáhlý háj něčeho, co jsem původně považoval za cukrovou třtinu. Jenže rostliny byly tmavší a daleko vyšší, než jak dorůstala třtina.

„Už jsi něco takového viděla?“ zeptal jsem se.

Summer zavrtěla hlavou.

Přebrodil jsem na jeden blok hluboký rybník a opatrně jsem se blížil k nejbližším stonkům. Zvedl jsem sekeru a napůl jsem čekal, že po mně chňapnou nebo na mě třeba stříknou nějaký jed. Už mě skoro zabil sníh, takže jsem byl připravený na cokoli.

Po jediné ráně sekerou stonek povolil a skácel se mi k nohám stejně jako cukrová třtina. Ale v ruce se mi nepřeměnil na bílé sladké krystaly, a když jsem přiložil dva stvoly k sobě, jevily se jako přízračný obraz dřevěné tyčky.

Bambus! Nic jiného to být nemohlo. Ironií osudu jsem na svém ostrově napřed myslel, že cukrová třtina je bambus. A teď jsme ho opravdu našli.

„Myslím, že vím, co to je,“ řekl jsem. Summer se však dívala kousek stranou a ukazovala na něco, co se pohybovalo mezi bambusy.

„A já si myslím, že vím, co je tamto.“

V bambusovém háji se objevil medvěd, a ne ledajaký. Měl černou a bílou srst, krátký pahýlovitý ocas a bez váhání rozpoznatelnou tvář.

„To je panda!“ Nedokázal jsem se ovládnout. „Ta je ale úžasňácky parádní!“

„Zůstaň v klidu, ano?“ varovala mě Summer. „Ne aby ses k ní hnal a chtěl ji pošimrat. Kdo může vědět, co v téhle verzi zdejšího světa dokáže?“

„Však to brzo zjistíme,“ ujistil jsem ji a celý šťastný jsem vykročil směrem k pandě. Chápal jsem varování své kamarádky tak, že v tomhle světě platí jiná pravidla než u nás doma, a nezapomínal jsem ani na osobní zkušenost, že člověk nemá spoléhat na svoje předpoklady. Vzhledem k tomu, že jsem o pandách nečetl vůbec nic v žádné knize, kterou jsem zde našel, nabízela se možnost, že se tento mob ve zdejším světě vyskytl poprvé, takže jsem nemohl mít potuchy, s čím mám co do činění.

Ale víte co – vždyť je to panda! Nepovídejte mi, že byste se s jedním takovým medvědem nechtěli spřátelit!

„Haló, kamarádku,“ nabídl jsem mu bambusový stvol, „ty bys měl mít rád zrovna tohle, že?“

Ten tvor byl pořádně velký; možná ne jako lední medvěd, ale stále dost mohutný, aby mi dal co proto.

„Poslyš,“ brumlal jsem a postoupil o něco blíž, „co kdybychom spolu prožili první hezkou chvíli, která mě dnes potká?“

Panda na mě obrátila své oči jakoby obroubené brýlemi, posunula se blíž a...

CHŘUP.

Vzala si bambus, který jsem jí nabízel, pak si sedla – opravdu se posadila, což je v tomhle světě hotový zázrak! – na velký placatý zadek a s chutí se začala krmit.

Když dojedla, jako by té roztomilosti nebylo i tak dost, vyvalovala se v trávě a připomínala přerostlé štěně.

„Podívej se na to!“ vykřikl jsem nadšeně a čekal, že Summer příhodu ocení.

Mohl jsem tušit, že to dopadne jinak.

„Ráda bych věděla, jak taková panda chutná.“

„Summer!“

Rozchechtala se a napřed mě to otrávil, ale potom se mě znovu zmocnilo vzrušení. „Najdeme ještě jednu pandu,“ mudroval jsem nahlas a přitom se rozhlížel kolem. „Postaráme se, aby se jich narodilo víc, takže by byly jako rodina. Nepovídej mi, že by to nebylo...“

Myšlenku jsem nedokončil. Vzadu za tou skotačící chlupatou koulí jsem zahlédl barvu, která do džungle nepatřila. Na duhově zeleném pozadí trčely nějaké šedivé bloky. Když jsem zaměřil pohled skrz clonu bambusů, poznal jsem, že ty opršelé bloky jsou uspořádané do jakési stavby.

„Vidíš to tady?“ ukázal jsem bradou. „Není to náhodou dům?“

„Spíš to vypadá jako chrám,“ ozvala se Summer, „a kdyby to měl být takový typ chrámu, jaký známe ze všech těch dobrodružných filmů, pak by bylo lepší mít se na pozoru.“

Její slova ve mně vyvolala matné vzpomínky na prošedivělého chlápka, akčního hrdinu vyzbrojeného bičem. „Tys tyhle filmy viděla taky?“

„Jsme z různých zemí,“ odfrkla, „ale ne z různých planet.“

„Ovšem někdy mi připadá, že bys klidně mohla být z jiné planety,“ zamumlal jsem si pro sebe.

Prodírali jsme se bambusovým hájem, dokud jsme se nedostali dost blízko na to, abychom získali úplný výhled na stavbu pokrytou mechem a porostlou liánami.

Široká byla asi jako můj dům na ostrově. Nad čtvercovým přízemím se zvedalo první patro zastřešené jakousi pyramidou, v jejíchž rozích stály čtyři pilíře. Budova se zdála opuštěná, nikde žádný pohyb ani umělé osvětlení. Když jsme nakoukli dovnitř otvorem, ve kterém chyběly dveře, uvítal nás jenom prázdný prostor.

V místnosti nebyl žádný nábytek, žádné truhly nacpané zbožím. Pouze dvě úzká schodiště vedoucí do horního

podlaží a mezi nimi široké ústřední schodiště, jež naopak sestupovalo do černého podzemí.

Summer šla jako obvykle první a zamířila ke schodům vlevo; gestem ruky mi naznačovala, ať se vydám do prvního patra po pravém schodišti. Vykradli jsme se do horního podlaží a zjistili jsme, že je stejně prázdné jako přízemí. Pak jsme velice pomaličku sestupovali do sklepení.

Do místa v suterénu, kde končily schody, už nedopadalo vnější světlo. Summer umístila na podlahu pochodeň a v jejím plápolání jsme viděli klaustrofobicky působící chodbu širokou na dva bloky, jež se táhla kolmo na směr přístupového schodiště. Vpravo jsme objevili další prostor, který jako by se stácel znovu vpravo. Vlevo jsme však skončili ve slepé uličce. Na stěně vedle nás byly nainstalované tři páky.

„Napřed se podíváme do chodby vpravo,“ navrhla Summer, „než tady s tím začneme manipulovat.“

Otočili jsme se, došli k rohu a tam usadili další pochodeň.

Napřed jsme viděli jenom jinou chodbu. Žádní mobové, žádné zjevné nebezpečí, a pokud bychom se nalézali v normální situaci, tak bychom bez váhání pokračovali dál. Jenže na těch pákách bylo cosi znepokojivého, možná se nám vybavily záběry z nějakých hororových filmů z našeho světa. Chápete, o čem mluvím, že? Myslím scény v dobrodružných filmech, kde ten nejpitomější maník z celé party řekne: „Myslím, že jsme úplně v bezpečí,“ těsně předtím, než propadne nějakou dírou v podlaze. Oba jsme museli něco podobného dřív vidět, protože nám v hlavách vyzváněla mentální poplašná zařízení.

„Ještě jednu, jen tak pro jistotu,“ prohlásila Summer, využila svého hyperdosahu a umístila další pochodeň kus od nás.

„Tamhle to máme!“ zasyčela a oba jsme zírali na cosi, co připomínalo nějaký vzdálený obličej. Objevilo se to až na